

З тих пір, як навчився писати кров'ю

Ігор Павлюк

З тих пір, як навчився писати кров'ю —
Не знаю, про що писати...
Бачив живою смерть свою.
Пив за її здоров'я.
Ми цілували із нею тілесні ґрати.

А потім на Місяць прагнули,
Щоб там відкривати Землю.
Вона спокушувала мого ангела,
Бо у корчмі і в суспільстві було напівтемно.

І я перестав боятися
Життя, що мені дароване
Із правилами безправними
І яблуками безкровними.

Хрести здалися веселими.
Сміялись коти, котилися.
Блукали міста між селами,
Мов долею помилилися.

...З тих пір, як хтось пише чужою кров'ю,
Своєю комусь — мусово.
Безкрів'я в історії не знайшов я
Солодко-солоним словом.